

Celebración da infancia

Olga Novo

Silveiro na aldea pequena · Ramsés Pérez

*Que lle diría eu ao meu outro corpo
que deixei entre os escombros
da casa onde nacín?*

*Non. Só poden contar a miña infancia
esas estrelas que relocen sobre ela
e motean cos seus pasos
os carreiros da tarde.*

*A túa infancia é unha aldea pequena,
pero endexamais cruzarás os seus límites
por lonxe que vaias.*

Adonis

No compostelán Xardín das pedras que falan fican gravados sobre o noso granito os versos do poeta sirio Ali Ahmad Said, Adonis: Confesa o sol ao nacer:/ Xamais fun unha resposta. Mais a voz oracular deste poeta universalista do amor e da verdade que son pura ecoloxía, é sempre repostada porque é poesía, poiesis, isto é, creación. O espazo onde atopamos a luz emocional que resolve o enigma, ou non, pero dálle senso coa be-

leza. Así neste fragmento da “Celebración da infancia” do libro *Celebración do claroescuro* (1988), lévanos a ese lugar intracósmico que habitamos ou nos habita: a nenez como aldea, ou aldea e nenez fundidas nunha soa conciencia, alumeada apenas pola chispa sutil das estrelas na noite, no carreiro da vida. Infinita e atemporal precisamente por pertencer á existencia, á materia, á memoria.